

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1511/2020
03.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Даниловца, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Зорана Даниловца, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића и адвоката Мирослава Живковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.154/16 од 05.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-676/20 од 15.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Зорана Даниловца, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића и адвоката Мирослава Живковића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.154/16 од 05.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-676/20 од 15.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К.154/16 од 05.06.2020. године окривљени Зоран Даниловац је оглашен кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 03.09.2015. године до 29.12.2015. године.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности забрана вршења позива полицијског службеника у трајању од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања изречене мере. Од окривљеног су одузети мобилни телефони ближе означени у изреци пресуде. Окривљени је ослобођен накнаде трошкова кривичног поступка и судског паушала и одређено је да исти падају на терет буџета.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-676/20 од 15.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Зорана Даниловца и потврђена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К.154/16 од 05.06.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- браниоци окривљеног Зорана Даниловца, адвокати Владимир Бељански и Бојан Папић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да у складу са одредбом члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи у целини пресуде Вишег суда у Новом Саду К.154/16 од 05.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-676/20 од 15.10.2020. године или само другостепену пресуду и то тако што ће окривљеног Зорана Даниловца ослободити од оптужбе или да у складу са одредбом члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини наведене пресуде или само другостепену пресуду и предмет врати на поновну одлуку или на суђење првостепеном или другостепеном суду и то пред потпуно измењеним већем, као и да на основу члана 488. став 2. ЗКП обавести браниоце о седници већа ако сматра да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке и да у складу са одредбом члана 488. став 3. ЗКП одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде или прекине ако је исто започело;

- бранилац окривљеног Зорана Даниловца, адвокат Мирослав Живковић, због повреде одредбе члана 176. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног, адвокати Владимир Бељански и Бојан Папић у поднетом захтеву истичу да се побијана правноснажна пресуда у битном делу заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на доказима који су прибављени спровођењем посебних доказних радњи тајни надзор комуникације, тајно праћење и снимање и симуловани послови, а без којих доказа, који су сходно одредбама чланова 16. став 1. и 84. став 2. ЗКП морали бити издвојени из списка предмета, не би била донета осуђујућа пресуда. Пре свега, по ставу бранилаца, сви докази прибављени спровођењем посебних доказних радњи тајни надзор комуникације и тајно праћење и снимање су незаконити из разлога јер је незаконита наредба Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов.43/15 од 21.08.2015. године на основу које су одређене и спровођене ове посебне доказне радње и то из разлога јер наведена наредба не садржи све елементе предвиђене одредбом члана 167. став 2. ЗКП (тајни надзор комуникације) и члана 172. став 2. ЗКП (тајно праћење и снимање), односно не садржи разлоге на којима се заснива сумња да је окривљени Зоран Даниловац извршио или да припрема извршење неког кривичног дела из члана 162. ЗКП, те у истој нису наведени разлози

који оправдавају примену ове посебне доказне радње у односу на учињено, односно припремано кривично дело и због чега се прикупљање доказа не би могло остварити неком блажом мером. Поред тога, по ставу бранилаца, сви докази који су прибављени спровођењем посебне доказне радње симуловани послови су незаконити из разлога јер је незаконита наредба Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов.2-44/15 од 28.08.2015. године на основу које је одређена и извршена ова посебна доказна радња, обзиром да иста не садржи у складу са чланом 175. став 2. ЗКП разлоге на којима се заснива потребан степен сумње да је окривљени Зоран Даниловац извршио или да припрема извршење неког кривичног дела из члана 162. КЗ, а не садржи ни разлоге који оправдавају примену конкретне посебне доказне радње.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, стоји навод захтева бранилаца окривљеног, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића да су наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов.43/15 од 21.08.2015. године и Кпп.пов.2-44/15 од 28.08.2015. године незаконите, обзиром да не садрже јасне и образложене разлоге на којима се заснива постојање потребног степена сумње да је окривљени Зоран Даниловац извршио или да припрема извршење неког кривичног дела из члана 162. ЗКП, односно не садрже образложење из којих чињеница и на основу којих околности судија за претходни поступак изводи закључак о постојању основа сумње да је окривљени извршио или да у конкретном случају припрема кривично дело за које се ова мера може одредити, а такође не садрже ни довољне и аргументоване разлоге који оправдавају неопходност примене посебних доказних радњи тајно праћење и снимање и симуловани послови, односно разлоге које су то околности случаја које указују да се на други начин кривично дело не би могло открити или доказати или да би то изазвало несразмерне тешкоће или опасност. Наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов.43/15 од 21.08.2015. године не садржи ни означење просторија или места које ће бити обухваћено посебном доказном радњом тајно праћење и снимање.

Међутим, супротно наводима захтева бранилаца окривљеног, из списка предмета произилази да нижестепени судови побијане правноснажне пресуде нису засновали искључиво на основу доказа који су прибављени спровођењем посебних доказних радњи тајни надзор комуникације, тајно праћење и снимање и симуловани послови, већ су чињенице везане за кривично дело примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени Зоран Даниловац у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим и осуђен, утврђене и из других доказа изведених у току поступка и то посебно исказа сведока АА и ББ датих пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду дана 24.09.2015. године, као и исказа сведока ВВ и ГГ датих пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду дана 24.09.2015. године и на главном претресу дана 11.04.2017. године, потврде о одузетим предметима - новца од ВВ. Дакле, како нижестепене пресуде нису засноване само на доказима који су прибављени спровођењем посебних доказних радњи тајни надзор комуникације, тајно праћење и снимање и симуловани послови и како је, по оцени Врховног касационог суда, с обзиром на друге доказе изведене у законито спроведеном поступку, а затим

појединачно и у њиховој међусобној вези оцењене у побијаним правноснажним пресудама, очигледно да би и без незаконито изведених доказа била донета иста пресуда, то самим тим неосновано браниоци окривљеног указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Поред тога, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани су оцењени и наводи бранилаца окривљеног, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића у делу у којем указују да наведене наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду не садрже и све остале елементе прописане одредбом члана 167. став 2. ЗКП (тајни надзор комуникације), члана 172. став 2. ЗКП (тајно праћење и снимање) и члана 175. став 2. ЗКП (симуловани правни посао).

Осим тога, неосновани су и наводи бранилаца окривљеног, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића у делу у којем као разлог незаконитости извештаја о садржају комуникације - аудио материјала са терена 03/4-08 од 04.09.2015. године који је сачињен од стране МУП-а РС ДП УКП, Служба за специјалне истражне методе, Одељење за експлоатацију и презентацију, наводе да је у овом извештају садржана комуникација између АА и ВВ, а за чији тајни надзор и снимање није постојала одговарајућа судска наредба, пошто се наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов.43/15 од 21.08.2015. године (посебне доказне радње тајни надзор комуникације и тајно праћење и снимање) односи искључиво на надзор и снимање окривљеног Зорана Даниловца и то на телефонске бројеве ... и ..., а не односи се на АА и ВВ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног су неосновани из разлога што из списка предмета произилази да је наведени извештај у овом делу резултат спровођења посебне доказне радње симуловани посао, која је спроведена на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов.2-44/15 од 28.08.2015. године, а којом наредбом је сходно одредби члана 176. став 1. ЗКП АА добио овлашћење за извршење конкретног симулованог правног посла који се састоји у симулованом давању мита, а који ће извршавати под надзором и контролом овлашћених службених лица ПУ Нови Сад и УКП-ССИМ (аудио и видео снимање и документовање).

Такође, по налажењу Врховног касационог суда неосновани су и наводи бранилаца окривљеног, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића и адвоката Мирослава Живковића да је посебна доказна радња симуловани посао извршена незаконито јер из садржине наредбе Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов.2-44/15 од 28.08.2015. године произилази да је суд извршење посебне доказне радње симуловани посао поверио сведоку АА као физичком лицу, а што је у супротности са одредбом члана 176. став 1. ЗКП јер АА није овлашћено лице полиције, Безбедносно-информативне агенције или Војнобезбедносне агенције, нити је имао статус „другог овлашћеног лица, под којим би требало подразумевати овлашћено лице из другог домаћег или страног органа, установе или предузећа, при чему је исти био заинтересовано лице.

Како је одредбом члана 176. став 1. ЗКП предвиђено да наредбу о закључењу симулованих послова извршава, по правилу, овлашћено лице полиције, Безбедносно-информативне агенције или Војнобезбедносне агенције, а ако то захтевају посебне околности случаја и друго овлашћено лице, то дакле, и по налажењу Врховног касационог суда, из цитиране законске одредбе јасно произилази да ову наредбу може извршавати и друго овлашћено лице ако то захтевају посебне околности случаја. Имајући у виду да је наредбом судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов.2-44/15 од 28.08.2015. године јасно назначено да ће АА новчани износ од 3.000 евра, који ће му претходно предати радници МУП, а које новчанице се имају фотографисати и пописати по серијским бројевима, дати осумњиченом Зорану Даниловцу, то је АА наведеном наредбом добио овлашћење за извршење конкретног симулованог правног посла који се састоји у симулованом давању мита, а који ће извршавати под надзором и контролом овлашћених службених лица ПУ Нови Сад и УКП-ССИМ.

Када су у питању наводи бранилаца окривљеног, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића и адвоката Мирослава Живковића везано за подстрекавање окривљеног Зорана Даниловца на извршење кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. КЗ, истоветни наводи везано за повреду одредбе члана 176. став 3. ЗКП истакнути су и у жалби браниоца окривљеног Зорана Даниловца изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Новом Саду К.154/16 од 05.06.2020. године и били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену. Имајући у виду да је Апелациони суд у Новом Саду као другостепени у својој пресуди Кж1-676/20 од 15.10.2020. године ове наводе оценио неоснованим, прихватајући разлоге првостепеног суда дате на страни 34 првостепене пресуде, а које разлоге Врховни касациони суд прихвата као правилне, то на ове разлоге и упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

У осталом делу захтева за заштиту законитости браниоци окривљеног, адвокати Владимир Бељански и Бојан Папић, као разлог његовог подношења, формално означавају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, цитирајући законски текст исте, с тим што по налажењу Врховног касационог суда браниоци у суштини у овом делу само оспоравају чињенично утврђење суда у побијаним правноснажним одлукама да је окривљени Зоран Даниловац извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. КЗ, односно да постоје докази за то, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његових бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Зорана Даниловца, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића и адвоката Мирослава Живковића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведене захтеве бранилаца окривљеног одбио као неосноване.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**